

Arrest

nr. 248 333 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 12 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 26 juli 2016 en op 1 augustus 2018.

1.3. Op 16 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. X van 29 juli 2019.

1.4. Verzoekster werd opnieuw gehoord op 14 november 2019. Op 12 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u in verschillende wijken woonde. Uw laatste vaste adres in Irak was in Al-Yarmouk Al-Mahmoum. Van 30 mei 2015 tot aan uw vertrek uit Irak in augustus 2015 verbleef u bij een vriendin in de wijk Adhamiya. Na het overlijden van uw vader kreeg u de erfenis, waarna u zich bezighield met de aan- en verkoop van gronden en huizen.

U was gehuwd met A.(...)-T.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (CG X en OV X), maar op 5 mei 2013 scheidde u van hem. Uw ex-man, een sjiïet, was in december 2015 ook naar België gekomen en had hier eveneens een verzoek om internationale bescherming ingediend. U heeft vier kinderen: M.(...), Y.(...), Ma.(...) en I.(...). Ma.(...) en M.(...) waren met u naar België gekomen en hadden samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw zonen A.(...)-T.(...) Y.(...) A.(...) A.(...) (CG X en OV X) en A.(...)-T.(...) I.(...) A.(...) A.(...) (CG X en OV X) zouden oorspronkelijk naar Zweden zijn gereisd, maar op 14 juni 2017 verzochten zij om internationale bescherming in België. In het kader van de Dublinprocedure werden hun verzoeken echter niet weerhouden, dit vanwege een eerder asiilverzoek te Zweden. Zij zouden ondertussen in Duitsland verblijven.

In 2005 werd uw man telefonisch gewaarschuwd dat hij bedreigd werd. Uw man begreep de boodschap, nam zijn vuurwapen en wachtte thuis op zijn aanvallers. Uzelf wachtte de situatie niet af, u en uw gezin verlieten het huis in de Dora-wijk meteen en verhuisden naar de volledig soennitische Khadra-wijk. Sinds 2006 werkte uw man op het Ministerie van Energie te Bagdad, waar hij samenwerkte met de sjiïtische collega D.(...) A.(...) M.(...), uw directe buurman alsook een schoonbroer van M.(...) K.(...), een sjiïtische man die iets verder in uw wijk woont. Zowel D.(...) a.(...) M.(...) als M.(...) K.(...) staan in uw wijk bekend als behorende tot een militie die wordt gesteund door de politie. Op een dag in 2008 belde uw man u om te zeggen dat hij voor het werk op pad was met zijn collega D.(...). Omdat uw man niet naar huis kwam vermoedde u dat uw man werd ontvoerd en ging u naar het huis van M.(...) K.(...). U beschuldigde hem van betrokkenheid bij de verdwijning van uw man. Wat later kwam uw man vrij. Uw man vertelde dat hij werd bedreigd omdat hij als sjiïet met een soennitische vrouw was getrouwd.

Tien dagen nadat jullie hond in 2008 werd gedood, werkte uw man zijn nachtschift op zijn werk af samen met diens collega D.(...). Er kwamen op dat moment in 2008 minstens drie gemaskerde mannen uw woning binnen. Zij eisten geld. U herkende onder hen M.(...) K.(...) aan zijn stem, diens schoenen en zijn hand die volledig behaard is. Ze beweerden jihadist te zijn die weggevlucht waren van de Amerikanen. U deed alsof u hen geloofde en gaf de mannen geld. Toch werd u geslagen en verkracht door drie gemaskerde mannen. Uw zoon I.(...) was aan het slapen, uw dochter Ma.(...) zag dat u verkracht werd en zag hoe de mannen uw zoon Y.(...) naar de palmbomen toe trokken om hem te vermoorden (wat zij evenwel niet deden). U bleef vastgebonden gedurende drie en een half uur tot de nationale garde u kwam bevrijden. U diende klacht in bij de politie.

Er ontstonden huwelijksproblemen tussen uzelf en uw man A.(...) en op 5 mei 2013 scheidde u van uw man via de rechtbank. Jullie bleven samenwonen daar uw ex-echtgenoot uw geld beheerde. In 2015 ging u samen met uw ex-man naar het politiekantoor om de documenten van de aangifte van de verkrachting in 2008 te certificeren uit schrik dat het verloren zou geraken of dat ze het dossier zouden stelen. De officier weigerde u echter van kopieën van het dossier te voorzien. U was verbaasd hierover tot u zag dat M.(...) K.(...) naast de politieofficier zat.

Op 30 mei 2015 kwamen zeven gemaskerde personen met een legeruniform uw woning binnen. Ze sloegen u, blinddoekten uw ex-man en voerden hem weg. U vernam een tijd niets van uw man en besloot met uw kinderen Ma.(...) en M.(...) naar uw vriendin E.(...) te vluchten. Uw zonen I.(...) en Y.(...) vluchtten op 6 of 7 juni 2015 naar Zweden. Uw zonen vreesden te worden gerekruteerd door Hashd al-Shaabi.

Op 11 augustus 2015 verliet u Irak en reisde u met uw kinderen, Ma.(...) en M.(...), naar Turkije. U wachtte niet op uw ex-man en reisde verder naar België, waar u op 4 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In België aangekomen bleek uw ex-man intussen te zijn vrijgekomen. Hoewel u zelf geen contact meer had met hem, bleek uw dochter Ma.(...) hem nog sporadisch te spreken. In België begon u een liefdesrelatie met een man genaamd 'K.(...)', ook een Irakees. In de tussentijd ging uw dochter Ma.(...) een relatie aan met een zekere M.(...) A.(...)-F.(...), een Irakees wiens verzoek om internationale bescherming in België was geweigerd. U was echter gekant tegen deze relatie, waarop u problemen kreeg met uw dochter en M.(...) en waardoor zij wraak op u besloten te nemen. Uw ex-man kwam via uw dochter te weten dat u een relatie had met een andere man en reisde naar België op 24 december 2015. Blijkbaar had uw dochter persoonlijke en intieme foto's en video's genomen van u en uw nieuwe partner en hadden zij deze foto's naar uw ex-man gestuurd. Om verdere problemen te vermijden had u uw vriend K.(...) gevraagd om naar Irak of Turkije terug te keren, hetgeen hij ook deed. U voorzag uw ex-man tijdelijk van onderdak. U kreeg echter ruzie met uw ex-man, waarbij uw sociaal-assistent de politie contacteerde die uw man vertelde dat hij niet meer mocht terugkeren naar uw appartement. Een paar dagen later kwam uw man echter samen met een vriend terug naar uw woning om u te bedreigen. Nadat uw vriend K.(...) België verliet, begon u een relatie met S.(...) N.(...) A.(...)-S.(...), ook een Irakees die hier in België erkend werd als vluchteling.

Uw dochter en haar vriend hadden de foto's en video's van u en uw vriend blijkbaar niet enkel naar uw ex-man, maar ook naar uw broer in Irak gestuurd. Op 11 mei 2016 werd u via WhatsApp door uw broer bedreigd, waarbij hij vroeg hoe u zo iets kon doen en hij ermee dreigde u te vermoorden. Uw broer zou uw tante A.(...) vervolgens gecontacteerd hebben over de foto's en video's, waarbij hij u uitgescholden zou hebben voor 'hoer'. Eind 2016 werd u dan door uw tante gecontacteerd, die u dit laatste wist te vertellen. Uw problemen tussen u en uw dochter en haar vriend bleven aanslepen en in maart 2017 raakte uw dochter vermist, waarvan u ook aangifte deed bij de politie. Via een vriendin van uw dochter vernam u dat uw dochter hoogstwaarschijnlijk met haar vriend naar Zweden was gereisd.

Op 16 oktober 2017 deed uw ex-man in België afstand van zijn verzoek om internationale bescherming en keerde hij via IOM vrijwillig terug naar Irak, samen met uw zoon M.(...). Na zijn terugkeer naar Irak nam uw ex-man contact op met uw ooms om hen te zeggen dat u een relatie had met iemand, dat die relatie 'haram' is en dat u een hoer bent. Ter bewijs had hij de foto's en video's van u en uw vriend, die hij via uw dochter gekregen had, aan hen getoond. Hierop werd u op 3 december 2017 door uw stam verstoet en werd er besloten dat uw bloed vergoten mag worden, waardoor u bij een terugkeer naar Irak vreest vermoord te worden. Omwille van hetgeen u allemaal meegemaakt heeft, werd uw mentale toestand bijzonder slecht en liep uw relatie met S.(...) N.(...) A.(...)-S.(...) ook op de klippen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs, rijbewijs, oranjekaart, medisch verslag, huwelijksakte en vertaling, identiteitskaart M.(...), identiteitskaart Ma.(...), nationaliteitsbewijs Ma.(...), medisch attest Ma.(...), DHL bewijs, politieverlag. Ook legt u een kopie voor van volgende documenten: rantsoenkaart ex-man, woonstkaart ex-man, politieverlag, processen-verbaal van de Belgische politie betreffende dochter Ma.(...), een online conversatie, een medisch attest betreffende medicijnen, medisch attest van een psycholoog, attest betreffende de school van uw zoon, document betreffende de terugkeer naar Irak van zoon M.(...), een document betreffende de verstoting door uw stam en een videofragment.

Op 16 oktober 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing op 29 juli 2019 annuleerde en voor verder onderzoek naar het CGVS terugstuurde.

U werd uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud op 14 november 2019. Tijdens dit persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u zichzelf intussen niet meer als moslima beschouwt, een beslissing die voornamelijk werd ingegeven door de manier waarop u in het verleden mishandeld werd en de manier waarop vrouwen in de islam gediscrimineerd worden. Momenteel ziet u uw eigen veeleer als een vrije en vrijdenkende vrouw. Hoewel u wel nog gelooft in god, zou u op dit moment geen religie meer hebben. U heeft echter wel interesse in het christendom en zou u hierin graag verdiepen, met het oog op een eventuele bekering tot het christendom. Ondertussen leeft u ook niet meer als moslima en heeft u een vrij leven hier in België. Zo heeft u in België al relaties gehad met verschillende mannen, drinkt u alcohol, gaat u feesten en danst u ook tijdens deze feesten.

Uw dochter en de ex van uw ex-man zouden u echter gefilmd hebben op feestjes terwijl u aan het dansen was en dit doorgestuurd hebben naar uw ex-man. Uw ex-man zou deze video's en foto's op zijn beurt dan weer bezorgd hebben aan uw familie. Uw familie vindt het een schande dat u de islam afgefallen bent en dat u in België een dergelijk gedrag vertoont. Volgens hen overtreedt u de regels binnen de stammencultuur. Uw familie accepteert dit absoluut niet en heeft u ook al meermaals bedreigd, zo hebben zowel uw broer als tante u al via audiobERICHTEN bedreigd. U bent er dan ook van overtuigd dat u bij een terugkeer naar Irak door uw familie vermoord zal worden.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende bijkomende documenten voor: enkele medische attesten, uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs (inclusief vertaling) en een USB-stick en SD-kaarten met daarop foto's van de dreigementen die u van uw familie gekregen heeft en foto's en video's van uw levensstijl hier in België.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel er tijdens de twee onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dd. 1 augustus 2018 en 14 november 2019, via uw advocaat kenbaar werd gemaakt dat u ernstige psychische problemen heeft, vormde dit geen enkel probleem om de gesprekken door te laten gaan en volgens het standaard procedureverloop af te werken. Tijdens de persoonlijk onderhouden werd er echter wel rekening gehouden met uw psychische problemen en werd er expliciet gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en af te ronden, waarop u positief antwoordde. Ook werd u de kans geboden om op eender welk moment aan te geven mocht er een probleem zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In eerste instantie verwijst u naar de problemen die u in 2008 en 2015 in Irak gekend zou hebben met militieleden. *In dit verband dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen voornamelijk een gevolg zijn van de problemen die uw ex-man, A.(...)-T.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (CG 15/38313 en OV 8.187.655), in Irak gekend zou hebben. U beweert immers dat uw ex-man gevisieerd werd door zijn sjiiitische collega D.(...) A.(...)-M.(...) en diens schoonbroer M.(...) K.(...), waarbij hij twee keer ontvoerd werd. Zelf zou u vervolgens ook zijn gevisieerd, bedreigd en verkracht door M.(...) K.(...) en de militie waartoe hij behoorde (CGVS I, dd. 26 juli 2016, p. 3 en 7-9). In dat opzicht is het bijgevolg hoogst eigenaardig dat uw ex-man op 16 oktober 2017 afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming in België en hij via de IOM vrijwillig besloot terug te keren naar Irak (zie REAB-formulier in het administratief dossier). Dat uw ex-man ondanks de door u voorgehouden problemen in 2017 vrijwillig naar Irak besloot terug te keren, relativeert in grote mate de ernst van de door jullie voorgehouden vrees ten aanzien van sjiiitische milities én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw eigen voorgehouden problemen in dit kader. Hoewel u niet weet waar uw ex-man momenteel verblijft, beweert u wel dat hij sowieso niet in Bagdad is omdat hij daar bedreigd werd (CGVS II, dd. 1 augustus 2018, p. 5). Uw verklaring kan echter niet overtuigen, uit het REAB-formulier van de IOM blijkt immers duidelijk dat uw ex-man naar Bagdad besloot terug te keren (zie administratief dossier). Daarenboven beweert u dat de personen die jullie viseerden behoren tot 'Jaish Al-Mehdi' of 'Asaib', sjiiitische milities die nota bene in quasi heel Irak actief zijn waardoor de terugkeer van uw ex-man naar Irak toch wel heel frappant blijkt te zijn (CGVS, p. 14-15).*

Hiernaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze verder wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw

opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat uw huis in 2008 werd binnengevallen door leden van Al-Qaeda en u tijdens deze inval door hen werd verkracht. U wist dat zij tot (het soennitische) Al-Qaeda behoorden omdat D.(...) M.(...) en M.(...) K.(...) met elkaar afgesproken hadden om naar u te komen en zij erom bekend staan leden van Al-Qaeda te zijn (zie Vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2016, vraag 3.5). Doorheen uw verklaringen op het CGVS beweert u echter dat uw belagers bij de inval in 2008 zich voordeden als jihadisten, maar u wist dat dit niet waar was (CGVS I, p. 8). Eveneens beweert u dat D.(...) M.(...) en M.(...) K.(...) sjiieten zijn en zij tot de sjiitische militie Jaish Al-Mehdi of Asaib behoren (CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 14-15). Dat u in eerste instantie beweerde dat uw belagers tot Al-Qaeda behoorden terwijl u later aangeeft dat zij tot een sjiitische militie behoorden is wel een zeer flagrante tegenspraak in uw verklaringen, Al-Qaeda en de sjiitische milities zijn immers groeperingen die lijnrecht tegenover elkaar staan. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven en u duidelijk kan aangeven wie uw belagers waren en tot welke groeperingen en/of religieuze strekking en/of militie zij behoorden. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband moet bovendien worden gewezen op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Dat u zich dan in dergelijke mate tegensprekt over de daders die u zouden hebben aangerand, kan totaal niet worden aanvaard.

Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het CGVS incoherent. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze u op het politiekantoor in 2015 weigerden een kopie te geven van uw aangifte over uw verkrachting van 2008, u M.(...) K.(...) naast de officier zag zitten en daardoor begreep waarom ze weigerden de documenten te geven (CGVS I, p. 8), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u wél een kopie van uw documenten heeft gekregen, ondanks het feit dat M.(...) K.(...) naast de officier in kwestie zat (CGVS II, p. 14). Dergelijke 'vergissingen' doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarenboven kan er ook een discrepantie worden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw ex-man tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben afgelegd. Waar u aangaf dat u na het incident van 2008 een aangifte deed bij de politie over de aanval en verkrachting (CGVS I, p.7-8 en CGVS II, p. 14), beweert uw ex-man duidelijk dat u de politie toen niet ingelicht had over uw verkrachting (zie notities persoonlijk onderhoud A.(...) A.(...) A.(...) A.(...), dd. 17 augustus 2016, p. 6). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw ex-man onderling dergelijke incoherente verklaringen afleggen over een dergelijk ernstig element in uw relaas. Er kan immers verwacht worden dat u en uw ex-man onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Een verkrachting is op zich een dusdanig schokkende gebeurtenis dat niet kan worden aanvaard dat u en uw ex-man hierover andersluidende verklaringen afleggen, eens te meer jullie op het moment van die gebeurtenis nog steeds met elkaar gehuwd waren.

Verder kunnen uw verklaringen over de ontvoering en vrijlating van uw ex-man in 2015 - nochtans feiten die onderling verband houden en zijn gelinkt met de door u beweerde verkrachting kort nadien - verre van overtuigen. Hoewel u beweert dat de ontvoering van uw ex-man op 30 mei 2015 verband houdt met uw eigen problemen, is het hoogst opmerkelijk dat u weinig tot niets kan zeggen over de ontvoering en vrijlating van uw ex-man (CGVS II, p. 14-16). Zo weet u klaarblijkelijk niet wanneer uw ex-man vrijgelaten werd, kan u niet met zekerheid zeggen wie hem ontvoerd had of waarom hij ontvoerd werd. U beweert hierbij dat uw ex-man u niets vertelde over zijn ontvoering. Aangezien de problemen die u en uw ex-man in Irak gekend zouden hebben aan elkaar verbonden zijn, is het weinig geloofwaardig dat jullie na de feiten niet over elkaars problemen gesproken zouden hebben. Dat jullie nooit met elkaar hierover gesproken zouden hebben is eens te meer ongeloofwaardig daar uw ex-man na zijn komst naar België gedurende een periode bij u logeerde, eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende en er onvermijdelijk toch over jullie gezamenlijke vluchtredenen moet zijn gesproken (CGVS II, p. 14-17).

Daarenboven is het bevreemdend dat u zelf ook geen navraag heeft gedaan bij uw ex-man over zijn ontvoering (CGVS II, p. 17).

Aangezien hij ontvoerd werd door dezelfde personen als diegenen die volgens u jullie huis zouden zijn binnengevallen, kan de situatie van uw ex-man immers indicatief zijn voor het risico dat u loopt. Logischerwijze zou u dan toch willen weten wat hem overkomen was, door wie en waarom hij gevisieerd werd, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat zij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van haar vertrek én dat zij zich informeert over de evolutie van deze problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw ingeroepen vrees.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS vast te stellen dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen in Irak met sjitische militieën en kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden verkrachting. In haar arrest van 29 juli 2019 bevestigde de RvV bovendien dat de door u aangehaalde gebeurtenissen van 2008 en 2015 niet aannemelijk werden geacht. Deze bevindingen wijzen er op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming reeds doelbewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties middels valse, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te misleiden, hetgeen op ernstige wijze uw algemene en algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Uit bovenstaande blijkt bovendien ook dat u er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven aan te brengen en een verhaal in te studeren.

Hiernaast haalt u in tweede instantie ook aan dat u intussen, hier in België, de islam bent afgefallen en u momenteel geen religie meer heeft, eigenlijk zelfs enige interesse heeft in het christendom (CGVS III, p. 3-4). Het CGVS dient echter vast te stellen dat hieraan evenmin enig geloof kan worden gehecht.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw bewering de islam te zijn afgefallen en geen religie meer te hebben op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst slaagt u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop u ongeveer de islam besloot af te vallen. Zo verklaarde u initieel tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, dd. 14 november 2019, dat u sinds mei 2019 de islam zou zijn afgefallen (CGVS III, p. 4). Dit terwijl u later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud beweert u zichzelf al twee jaar, in casu sinds 2017, niet meer als moslim te beschouwen om uiteindelijk enkele vragen later dan weer aan te geven dat u zich eigenlijk al sinds 1991 niet meer als moslim beschouwt (CGVS III, p. 9 en 13). Dat u tijdens één en hetzelfde persoonlijk onderhoud drie verschillende momenten aanhaalt waarop u de islam zou zijn afgefallen is onbegrijpelijk. Het afzweren van een geloof heeft normalerwijze ingrijpende en verstrekende gevolgen, redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u hier nauwkeurige, coherente en ondubbelzinnige verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden geloofsafval.

Uw bewering dat u zich reeds sinds 1991 niet meer als moslima zou beschouwen is bovendien bijzonder eigenaardig daar u hier in het kader van uw asielprocedure nooit eerder melding van heeft gemaakt, niettegenstaande u daartoe ruimschoots de mogelijkheid had. Zo gaf u zowel bij de DVZ als tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk aan dat u een soennitische moslima was wanneer u gevraagd werd naar uw religie. Hoewel u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wel aangaf een niet-praktiserende moslima te zijn, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat u zich wel duidelijk identificeerde als moslim (zie Verklaring DVZ, dd. 23/02/2016, p. 4, CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 4). Daarenboven maakte u in het kader van uw beroepsprocedure evenmin melding van uw geloofsafval en gaf u in uw verzoekschrift, bij monde van uw advocaat, zelfs expliciet aan een soennitische moslima te zijn. Gevraagd naar de reden waarom u uw beweerd geloofsafval nooit eerder kenbaar heeft gemaakt tijdens de asielprocedure, beweert u dat u bang was omdat uw ex-man nog in België was (CGVS III, p. 15). Dat u dit omwille van bovenstaande reden nooit eerder melding had gemaakt van uw geloofsafval kan allesbehalve overtuigen. Uw ex-man zou immers reeds in oktober 2017 - dus nog vóór uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (!) - naar Irak zijn teruggekeerd. Daarenboven werd u bij elk gehoor uitdrukkelijk gewezen op de vertrouwelijke behandeling van uw verklaringen en op het belang om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Er kan bovendien van u als verzoekster verwacht worden dat u de kansen die u krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt wanneer deze zich voordoen.

Dat u nooit eerder melding maakte van uw geloofsafval, terwijl u daar zogenaamd reeds eerder van op de hoogte was en dit bijgevolg reeds veel eerder had kunnen vermelden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw geloofsafval.

Bovendien beweert u ook dat één van de redenen waarom u afstand hebt genomen van de islam, de problemen waren die u in Irak gekend zou hebben en verwijst u hierbij naar de gewapende aanval en de verkrachting waavanr u in 2008 het slachtoffer was geworden (CGVS II, p. 10). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend. Dat u (mede) omwille van deze reden de islam zou hebben afgezworen kan bijgevolg evenmin als geloofwaardig worden beschouwd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering de islam te zijn afgevallen.

Bijkomend is het ook bijzonder eigenaardig dat u aangeeft u te willen bekeren tot het christendom. Zo beweert u dat u reeds lange tijd een interesse heeft in het christendom en dat u denkt dat u zich zal bekeren tot het christendom omwille van de genade die u gezien heeft. Het is echter hoogst bevreemdend dat u aangeeft u te willen bekeren tot het christendom, maar u zelf geen moeite gedaan heeft om u te verdiepen in het christendom of om verdere stappen te zetten richting onderricht en eventueel een bekering. Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat u hulp gevraagd had en u zelfs aan uw sociaal-assistente had gevraagd om u naar een kerk te brengen, maar u tot op heden nog geen hulp gekregen heeft om u te verdiepen in het christendom (CGVS III, p. 14-16). Uw verklaringen kunnen echter verre van overtuigen. Indien u daadwerkelijk geïnteresseerd zou zijn in het christendom en u open zou staan tot een bekering naar deze religie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich op éigen initiatief zou verdiepen in het christendom, u zelf naar een priester en/of kerk zou gaan en u zelf ook al het mogelijke zou doen om meer te weten te komen over de religie. Dat u enig initiatief in die richting laat afhangen van derden en niet van uw eigen, is niet ernstig te noemen. Uw interesse in het christendom valt dan ook allesbehalve serieus te noemen, hetgeen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden religieuze identiteit.

Ter staving van uw bewering de islam te hebben afgezworen legt u verschillende foto's en video's waarop uw niet-religieuze levensstijl hier in België te zien zou zijn. De door u voorgelegde foto's en video's van uw vrijere levensstijl in België doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen en vormen geenszins een bewijs voor uw bewering de islam volledig te zijn afgevallen en de intentie te hebben om u te bekeren tot het christendom. De levensstijl die u hier in België zou hebben toont hoogstens aan dat u mogelijks een niet-praktiserende moslim bent en een vrijere/minder strikte interpretatie van de islam naleeft, hetgeen echter geenszins gelijkgesteld kan worden aan het volledig afzweren van de islam.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de islam te hebben afgezworen en de intentie te hebben om u te bekeren tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u met uw familie gekend zou hebben omdat u de islam afgevallen zou zijn. Deze bevindingen wijzen er andermaal op dat u doelbewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties middels valse, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te misleiden, hetgeen uw algemene en algehele geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Naast bovenstaande asielmotieven haalt u ten derde ook nog aan dat u ondertussen een probleem hebt met uw ex-man en uw familie in Irak omdat u hier in België een niet-religieuze levensstijl zou hebben en u relaties met andere mannen gehad zou hebben. Zo haalt u aan dat uw dochter en haar vriend hier intieme foto's en video's van u hebben genomen en deze hebben doorgestuurd naar uw ex-man en naar uw familie in Irak, waardoor zij u bedreigen en verstoten hebben uit de stam (CGVS II, p. 3-7, 9-14 en 17-18). Gelet op onderstaande bevindingen kan hieraan niet het minste geloof worden gehecht.

Vooreerst dient er geconcludeerd te worden dat uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die vastgesteld kunnen worden doorheen uw verschillende verklaringen op het CGVS. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat uw ex-man uw nieuwe relatie te weten kwam nadat hij na zijn komst naar België foto's hiervan had gevonden op uw gsm (CGVS I, p. 3), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw ex-man uw relatie pas te weten is gekomen nadat uw dochter en haar vriend foto's van u en uw vriend naar hem hadden doorgestuurd en hij hierna besloot naar België te reizen (CGVS II, p. 9 en 12). Dit is wel een heel andere versie dan hetgeen u eerst verklaarde.

Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, dd. 26 juli 2016, dat uw ex-man de foto's van uw relatie, die hij op uw gsm had gevonden, doorgestuurd had naar uw broer, uw stam en uw familieleden in Irak, waaronder uw ooms en neven, waardoor zij u begonnen te bedreigen (CGVS I, p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat uw dochter en haar vriend nog vóór uw eerste onderhoud in 2016 de foto's naar uw broer hadden gestuurd én dat uw ex-man bij zijn terugkeer naar Irak in oktober 2017 uw ooms had ingelicht over uw relatie en hij hen de foto's en video's had getoond (CGVS II, p. 4 en 10-13). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden zijn onverklaarbaar en doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw ex-man en met uw eigen familie. Aangezien u telkens opnieuw een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst en geenszins de waarheid vertelt.

Daarenboven dient ook vastgesteld te worden dat de door u afgelegde verklaringen op het GCVS niet overeenstemmen met de inhoud van het door u voorgelegde medische attest van 9 oktober 2019. Waar u op het CGVS beweert dat uw problemen met uw familie een gevolg zijn van de relaties die u in België gehad zou hebben met andere mannen en omwille van uw vrije levensstijl (CGVS II, p. 3-7, 9-14 en 17-18 en CGVS III, p. 3-8), verklaarde u bij uw psychiater klaarblijkelijk dat uw problemen met uw familie een gevolg zijn van het gegeven dat uw eigen dochter een buitenechtelijk kind heeft gekregen (zie medisch attest in administratief dossier). Het is bijzonder opvallend dat u dit laatste op het CGVS op geen enkel moment aanhaalde en u dat nooit eerder als een reden voor uw familieproblemen heeft opgegeven. Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over de oorzaak van de problemen met uw familie. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met uw familie.

Hiernaast roept de door u geschetste gang van zaken ook heel wat vragen op. Zo geeft u immers aan dat uw familie u wilt vermoorden omdat u in België een relatie had met andere mannen en het binnen uw cultuur en voor uw familie een grote schande is dat een vrouw een relatie heeft buiten het huwelijk. U geeft hierbij aan dat uw familie door uw dochter op de hoogte gebracht werd van uw relaties. Omdat u ruzie had met uw dochter omwille van een relatie die zij hier in België had, zouden uw dochter en haar vriend uit wraak foto's van u en uw vriend naar uw ex-man en familie hebben opgestuurd. Uw dochter haar vriend zou zelfs met uw broer gebeld hebben om hem dit nieuws mee te delen (CGVS II, p. 3-4 en 10-11). Aangezien uw dochter zelf een relatie buiten het huwelijk had is het door u voorgehouden gedrag van uw dochter hoogst bevreemdend. Door samen met haar vriend uw familie op de hoogte te brengen van uw buitenechtelijke relatie, zou uw dochter haar eigen relatie die volgens uw gedachtegang evenmin door uw familie aanvaard zou worden - immers aan uw familie kenbaar hebben gemaakt en riskeerde zij zelf op zijn minst ernstige problemen te krijgen met jullie familie. Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw dochter een dermate groot risico zou nemen enkel en alleen om wraak op u te nemen. In dat opzicht is het dan ook hoogst onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat uw dochter uw familie ingelicht zou hebben over uw 'ongeeoorloofde' relaties in België.

Daarenboven beweert u dat uw ex-man u nu viseert en dat hij wraak op u wilt nemen omdat u niet meer bij hem wou zijn én u een nieuwe vriend had (CGVS II, p. 12). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. U en uw ex-man waren reeds sinds 2013 gescheiden en uit uw verklaringen bij de politie van Luik, dd. 24 november 2016, blijkt dat de echtscheiding op initiatief van uw ex-man tot stand is gekomen (zie administratief dossier). Hiernaast verklaarde u bovendien ook dat uw ex-man in België gehuwd was met een Marokkaanse of Algerijnse vrouw (CGVS II, p. 5-6). In dat opzicht lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw ex-man u zou beginnen bedreigen omdat u niet meer bij hem wou zijn en u een nieuwe vriend had. Uw uitleg dat hij hebberig zou zijn en dat oosterse mannen nu éénmaal zo zijn, is weinig meer dan een blote bewering van uwentwege en kan, in het licht van uw weinig oprechte verklaringen, evenmin overtuigen.

Dat u momenteel ook problemen zou hebben met uw familie omdat zij foto's en video's van uw niet-religieuze levensstijl in handen hebben gekregen en uw levensstijl niet zouden accepteren, is eveneens een blote bewering en weinig aannemelijk (CGVS III, p. 3-8). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd is het geenszins geloofwaardig dat uw dochter en ex-man deze foto's en video's aan uw familie bezorgd zouden hebben. In zoverre u aanhaalt dat uw familie hiervan op de hoogte was geraakt omdat een zekere A.(...), een vrouw met wie uw ex-man in België een seksuele relatie gehad zou hebben, foto's en video's van u gemaakt zou hebben op een feest en in een café en dit doorgestuurd had naar uw ex-man in Irak (CGVS III, p. 7), dient te worden opgemerkt dat dit een wel zeer vergezochte stelling is en dit, gelet op uw algemeen gebrek aan geloofwaardigheid, ook allerm minst geloofwaardig is. In dit verband moet bovendien gewezen worden op het gegeven dat de inhoud van de door u voorgelegde USB-stick en SD-kaart gewoon een kopie van de inhoud van uw gsm betreft,

hetgeen er op wijst dat de door u voorgelegde foto's en video's enkel persoonlijke foto's en video's zijn, hetgeen u bovendien zelf aangeeft (CGVS III, p. 17), waarvan geenszins vaststaat dat zij verspreid werden. In dat geval zou iemand uw eigen GSM in handen moeten hebben gekregen, wat wienig waarschijnlijk is. Gelet op bovenstaande is het bijgevolg geenszins aannemelijk dat de door u voorgelegde foto's en video's verspreid werden en deze in handen zijn gekomen van uw familie. Deze foto's en video's tonen bijgevolg ook geenszins aan dat u hierdoor problemen gekend zou hebben met uw familie.

Niet alleen is het allesbehalve aannemelijk dat uw familie bovenstaande foto's en video's in handen zou hebben gekregen, ook roept het volgende heel wat vragen op. Omdat u hier in België relaties gehad zou hebben met andere mannen, zouden uw broer, neven en ooms in Irak u momenteel bedreigen. Zo zou uw broer er zelfs mee hebben gedreigd u te vermoorden (CGVS I, p. 3 en 10 en CGVS II, p. 4 en 12). Het is echter hoogst bevreemdend dat uw broer u persoonlijk met de dood zou hebben bedreigd. Indien uw broer u daadwerkelijk zou willen doden omdat u uw familie oneer hebt aangedaan, is het weinig aannemelijk dat hij zijn kwalijke intenties zo openlijk aan u kenbaar zou maken. Door zijn intenties openlijk aan u kenbaar te maken zou hij u immers op de hoogte brengen van het gevaar dat u loopt en u de kans geven om eventuele voorzorgsmaatregelen te nemen en hieraan te ontkomen. Indien uw broer en familie daadwerkelijk wraak op u willen nemen en u zouden willen vermoorden, zou het logischer zijn dat zij hun intenties niet openlijk kenbaar zouden maken aan u, dat zij u onder valse voorwendselen naar Irak (of een andere plaats) zouden lokken en u daar dan zouden vermoorden zonder dat u het zou verwachten. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste beeld doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook kunnen uw verklaringen over hoe u de dreigementen van uw broer ontvangen had geenszins overtuigen. Zo haalt u aan dat uw broer de dreigberichten niet rechtstreeks naar u kon sturen omdat u zijn nummer geblokkeerd had, waardoor hij de dreigberichten naar uw moeder stuurde en uw moeder deze vervolgens naar A.(...) K.(...), uw vriend, doorstuurde (CGVS III, p. 8). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat uw moeder u, haar dochter, dergelijke dreigementen zou doorsturen. Volgens u was uw relatie met A.(...) K.(...) een van de redenen voor de door u voorgehouden problemen met uw familie. In dit opzicht is het dan ook hoogst eigenaardig dat uw moeder de contactgegevens van uw vriend in haar bezit zou hebben en hem de dreigberichten van uw broer zou kunnen doorsturen. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat zelfs als uw moeder deze berichten zou willen doorsturen, zij deze berichten rechtstreeks naar u zou doorsturen en geen contact zou (kunnen) hebben met A.(...) K.(...). Andermaal doet het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop van de feiten afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet dit alles ernstig vermoeden dat u één en ander zelf in scène tracht te zetten.

Daarenboven dient het CGVS vast te stellen dat uw familie niet zo streng en conservatief is als u zelf tracht voor te houden. Hoewel u beweert dat uw familie zeer religieus is, u door uw familie geslagen werd, u in Irak als vrouw geen rechten had en u er ook geen vrij leven had, dient deze bewering toch gerelativeerd te worden (CGVS III, p. 9-12). Zo bent u naar school kunnen gaan en heeft u uw middelbare studies zelfs kunnen afronden en kon u in Irak als vrouw werken in de aan- en verkoop van huizen (CGVS I, p. 5-6 en CGVS III, p. 12-13). Dat u als vrouw de vrijheid had om dergelijke zaken te doen toont aan dat uw familie, naar Iraakse normen, geenszins conservatief was. Als er gekeken wordt naar de Facebookpagina van uw zus D.(...) valt bovendien meteen op dat zij publiekelijk verschillende foto's van haarzelf zonder hoofddoek op Facebook post en uw broer daar klaarblijkelijk geen problemen mee heeft aangezien hij hier op een amicale en hartelijke manier op reageert (zie administratief dossier). Dat uw zus dergelijke foto's op haar Facebookpagina durft te zetten en uw broer hier geen probleem mee lijkt te hebben, wijst er andermaal op dat uw familie minder conservatief is dan u zelf tracht voor te houden. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat uw familie op de hoogte zou zijn van uw levensstijl in België, quod non, dan nog is het weinig aannemelijk dat uw familie hier een dermate groot probleem van zou maken en u hiervoor zouden willen doden.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met uw familie omwille van de relaties en levensstijl die u hier in België zou hebben.

Voorts haalt u nog aan dat u hier in België als vrouw rechten heeft, zo heeft u hier o.a. het recht op vrije keuze en vrije meningsuiting, en kan u hier een vrije vrouw met een vrije, niet-religieuze levensstijl zijn. Dit terwijl er in Irak geen vrouwenrechten zijn, een vrouw er als minderwaardig wordt aanzien en u er de islamitische regels dient te volgen, zo stelt u (CGVS III, 9-12 en 16-18).

Het bestaan van op islamitische normen en waarden gebaseerde beperkingen, die de geldende (gewoonte)regels in Irak uitmaken, volstaat echter niet om te besluiten tot een schending van fundamentele rechten in uw hoofde indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Hoewel u ondertussen gewend geraakt zou zijn aan uw (vrije) leven in België, toont u echter op geen enkele manier in concreto aan dat u in uw land van herkomst als verwesterd persoon zou worden aanzien, of dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van u kan worden verwacht laat staan dat uw fundamentele rechten zouden worden geschonden. Waar kan worden aangenomen dat u zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt, toont u echter niet aan dat het voor u onmogelijk is om u in uw land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen. Dit element is op zich dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakt hiernaast bovendien niet aannemelijk dat u als gescheiden en alleenstaande vrouw in Irak geen beroep kan doen op een (familiaal) netwerk. U geeft aan dat u enkel nog uw broer en ooms langs vaderszijde heeft in Irak, maar u geen contact meer met hen heeft en niet op hen kan terugvallen omdat zij u als een slechte vrouw beschouwen, omdat zij vinden dat u de stamregels heeft overschreden en zij u uit de stam verstoten hebben (CGVS II, p. 6 en 10-13 en CGVS III, p. 4-6 en 16-17). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen met uw familie. Dat u omwille van deze problemen geen contact meer zou hebben met uw familie in Irak en hierdoor ook niet bij hen terecht zou kunnen bij een eventuele terugkeer naar Irak, kan derhalve ook niet langer volgehouden worden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u van 30 mei 2015 tot aan uw vertrek uit Irak op 11 augustus 2015 bij uw vriendin I.(...) in Bagdad kon verblijven (CGVS II, p. 8). Gevraagd of u bij een terugkeer naar Irak van haar hulp en/of ondersteuning zou kunnen krijgen, geeft u aan dat dit onmogelijk is omdat haar man via uw familie op de hoogte is geraakt van uw levensstijl in België (CGVS III, p. 18). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen met uw familie, waardoor het evenmin geloofwaardig is dat uw familie I.(...) en haar man hiervan zou hebben ingelicht. Deze bevindingen in acht genomen kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen het CGVS tracht te misleiden omtrent uw werkelijke situatie in uw land van herkomst. Door geen zicht te bieden op uw werkelijke situatie, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak geen onderdak of ondersteuning zou kunnen vinden bij uw familie of vriendin I.(...).

Daarenboven dient het CGVS ook te concluderen dat u een zelfstandige vrouw bent. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat u na het overlijden van uw vader in Irak een eigen business had en u zich bezighield met het aan- en verkopen van huizen (CGVS I, p. 5). Daarenboven was u Irak op uw eigen initiatief ontvlucht, was u vervolgens zelfstandig naar België gereisd en heeft u hier ondertussen zelf een leven opgebouwd (CGVS II, p. 8-9). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar uw land van herkomst uw leven kan verderzetten en in uw onderhoud voorzien.

Voorts dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat het document over de verstoting door uw stam enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus weinig bewijswaarde. Los hiervan is het ook merkwaardig dat uw stam open en bloot zou attesteren dat u wordt verstoten en u met een dergelijk attest, in het kader van uw verzoek, van dienst zou willen zijn. Wat het Irakees politieverslag betreft dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie: "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is aldus zeer gering.

Vervolgens dient de aandacht nog gevestigd te worden op de aangiftes die u in 2016 en 2017 deed bij de politie van Bassenge en Luik. Hoewel u in deze aangiftes ook verklaart dat u bedreigd wordt door uw ex-man en uw eigen familie na het zien van de foto's van uw relatie, dient opgemerkt te worden dat

deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen aangezien - zoals ook al hierboven werd gesteld - documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas - wat in casu niet het geval is - kracht bij te zetten. De door u voorgelegde aangiftes zijn bovendien enkel een bewijs van het feit dat u bij de politie van Bassenge en Luik verklaringen bent gaan afleggen, maar zijn geen bewijs voor de waarachtigheid van de in de aangiftes door uzelf vermelde feiten. Het gaat hier immers enkel om verklaringen die u op uw eigen initiatief bij de politie bent gaan afleggen, zonder dat deze verklaringen verder onderzocht werden op hun toedracht en/of waarachtigheid. Gelet op het hierboven reeds aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Bijkomend dienen ook de door u voorgelegde dreigementen, met name de audiofragmenten en dreigberichten die u van diverse familieleden gekregen zou hebben, nog vermeld te worden. Het voorleggen van dergelijke dreigberichten kan hoogstens aantonen dat u dergelijke berichten ontvangen hebt, maar is geenszins een bewijs van de erin vermelde feiten of de beweerde opsteller van de dreigementen. Dergelijke berichten kunnen makkelijk geënceneerd worden en tonen allerm minst aan waar, door wie, in welke omstandigheden of met welke intenties ze opgesteld of verstuurd werden. Gelet op de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw familie, volstaan deze dreigberichten op zich dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgehouden medische en psychische toestand u zou zich in een depressieve toestand bevinden met chronische posttraumatische stress - en het medische attest dat u in dit kader voorlegt. Er dient hier bij opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde psychiatrische attesten niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan te tonen, uit het voorgaande blijkt immers dat aan uw verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. De door u voorgelegde psychiatrische attesten volstaan niet om uw problemen aan tonen, een dergelijk medisch attest vormt immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vermelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen of letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Dat u symptomen vertoont van een depressie en van chronische posttraumatische stress, zoals het door u voorgelegde medisch attest stelt, zou eventueel een verklaring kunnen vormen voor de kleine tegenstrijdigheden in de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen maar kan geenszins een verklaring vormen voor de vrijwillige terugkeer van uw ex-man naar Irak of de flagrante tegenstrijdigheden en anomalieën met betrekking tot uw eigenlijke relaas.

De door u aangehaalde medische problemen kunnen bovendien niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling aan elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-

troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar het gegeven dat u een alleenstaande vrouw bent met psychische problemen en u niet in Irak hebt om u te helpen (CGVS III, p. 19), moet worden opgemerkt dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een alleenstaande vrouw bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (*supra*). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een manifeste appreciatiefout, citeert verzoekster vooreerst artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, voert zij aan dat rekening dient te worden gehouden met haar specifieke profiel en de relevante informatie die door haar werd voorgelegd, hetgeen volgens haar *in casu* niet correct werd gedaan, en zij is van oordeel dat in haar geval steeds de meest nadelige interpretatie werd weerhouden.

Met betrekking tot haar kwetsbaar profiel meent verzoekster dat zij documenten heeft neergelegd die haar bijzonder kwetsbare psychologische toestand bevestigen. Volgens het standaard medische getuigschrift van psychiater Dr. A.A. (stuk 3) lijdt zij aan een reactieve chronische major anxiodepressieve toestand, evenals aan een chronische posttraumatische stress-stoornis. Dr. A.A. beschouwt haar ziekte als ernstig. Een psychiatrische follow-up is daarom essentieel (stuk 6). Verzoekster moet ook verschillende medicijnen innemen en een ziekenhuisopname is waarschijnlijk volgens de evolutie van haar situatie. Sinds enkele maanden wordt haar steeds meer medicatie voorgeschreven (stukken 3, 4, en 5). Op 21 maart 2019 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van Vreemdelingenwet ingediend (stuk 7). Per beslissing van 16 april 2019 (meegedeelde op 26 april 2019), verklaarde de verwerende partij (*sic*) deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond (stuk 8). Er is een beroep ingediend en dit is nog steeds hangende. Gezien haar gezondheidstoestand stelt verzoekster niet te kunnen zeggen of ze in staat is om alle vragen die haar gesteld zullen worden te beantwoorden. Verzoekster wijst erop dat met dit soort medische problemen niet alleen rekening moet worden gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud, maar ook bij de analyse van haar verklaringen, wat volgens verzoekster niet is gebeurd aangezien het Commissariaat-generaal het verzoek om internationale bescherming op grond van enkele tegenstrijdigheden afwijst. Verzoekster verwijst te dezen naar rechtspraak van deze Raad (RvV nr. 99.380 van 21 maart 2013), en benadrukt dat ook volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek moeten worden onderworpen (*R.C. tegen Zweden*, 9 maart 2010 en *MO. M. tegen Frankrijk*, 18 april 2013). Uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof blijkt duidelijk dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten, aldus verzoekster, die te dezen citeert uit het arrest "*R.J. tegen Frankrijk*" van 19 september 2013 en het "*arrest I. tegen Zweden*" van 5 september 2013. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat de door haar ingediende medische attesten dus belangrijke documenten zijn die niet systematisch door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen worden verworpen. Het Commissariaat-generaal kan niet systematisch oordelen dat een psychologisch attest geen echte bewijswaarde heeft, aldus nog verzoekster.

Wat betreft de problemen die zij in 2008 en 2015 in Irak zou hebben gekend, meent verzoekster dat het gegeven dat haar ex-echtgenoot vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, niet betekent dat zijn problemen niet ernstig waren aangezien de verwerende partij niet weet waarom hij naar zijn land moest terugkeren. Verzoekster wijst erop dat zij geen nieuws heeft over haar ex-echtgenoot en uit een aantal bedenkingen over de plaats waarnaar hij zou zijn teruggekeerd (ofwel is hij niet in Bagdad, ofwel woont hij ondergedoken). Het feit dat haar ex-echtgenoot heeft aangegeven dat hij naar Bagdad wilde terugkeren is naar het oordeel van verzoekster bovendien geen relevant argument aangezien er geen andere mogelijkheden zijn dan de stad Erbil in Koerdistan. Tevens stipt verzoekster aan dat de gebeurtenissen dateren van 2008 en 2015 en dat zij over deze gebeurtenissen werd gehoord in 2016 en 2018. Verzoekster wijst erop dat haar toestand ondertussen sterk is verslechterd en dat de duur van de procedure en de problemen van de familie ervoor zorgden dat zij in een zeer ernstige psychologische nood verkeert. Zij heeft ook problemen met de concentratie en het geheugen, hetgeen wordt bevestigd door het bijgevoegde psychologische certificaat (stuk 6). Volgens verzoekster is het overgrote deel van haar relaas coherent en logisch en zijn er slechts drie tegenstrijdigheden die gemakkelijk te verklaren zijn. Ten eerste oppert zij, wat de aanvallen betreft, dat zij zowel verwezen had naar Al-Qaeda als naar de sjiiitische milities. Er werd door de *protection officer* naar het oordeel van verzoekster geen onderscheid gemaakt tussen de eerste aanval op verzoekster in 2008 door de sjiiitische milities en de tweede aanval in 2015 die zij toeschreef aan Al-Qaeda. Ten tweede wijst verzoekster erop dat zij altijd gezegd heeft dat zij geen kopie kon bekomen van de klacht omwille van de aanwezigheid van M. K., die haar had verkracht en geslagen. Verzoekster stelt dat het absurd zou zijn indien haar belager haar had geholpen om een kopie van haar klacht te verkrijgen. Ten derde oppert verzoekster dat het verzwijgen van de verkrachting geen tegenstrijdigheid is, maar een opzettelijke nalatigheid van haarzelf uit schaamte omdat zij aan haar man niet kon bekennen dat andere mannen wisten dat zijn vrouw was verkracht. Verzoekster hekelt dat zij, in strijd met artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet werd geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheden. Wat betreft het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar verklaringen over de ontvoering van haar ex-man in 2015 niet overtuigend zijn, merkt verzoekster op dat zij wel degelijk wist wie zijn aanvallers waren.

Daarnaast merkt zij op dat zij haar ex-echtgenoot had bevraagd over de grond van de zaak, maar dat deze geen bevredigende antwoorden gaf. Verzoekster geeft aan dat zijzelf een klacht heeft ingediend bij de politie, hetgeen een zeldzaam initiatief is voor een vrouw uit Irak. Zij stelt ook dat het logisch is dat zij niet veel weet over zijn vrijlating aangezien zij op dat moment in België was en niet meer sprak met haar ex-man, waarmee zij een slechte verstandhouding had en die haar bedreigde toen hij naar België kwam. Verzoekster besluit dat de argumenten van de commissaris-generaal om te concluderen dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn, zwak en irrelevant zijn.

In een volgend onderdeel betoogt verzoekster dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop ze atheïst is geworden. Pas in mei 2019 heeft zij openlijk verklaard dat zij geen moslim meer is. In 2016-2017 zei ze gewoon dat ze geen praktiserende moslima was. Sinds 1991 voelt ze zich echter niet meer als een moslima. Deze verklaringen zijn volgens verzoekster dan ook niet tegenstrijdig aangezien er een “*gradatie*” is in het verlaten van de religie. Verzoekster was naar eigen zeggen ook bang om toe te geven dat zij zich niet langer moslima voelde en het is dankzij haar zoon I., die publiekelijk bekende christen te zijn geworden, dat ze zelf ook bekende los te staan van de islam. Verzoekster verklaarde ook dat zij zich vooral vanwege het gebrek aan respect voor de rechten van de vrouw heeft losgemaakt van de islam. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, heeft zij bovendien wel degelijk stappen ondernomen om de christelijke religie te leren kennen. Zo nam zij contact op met verschillende mensen om meer te weten te komen over het christendom. Binnenkort heeft zij ook een afspraak met een priester die haar zal informeren over de religie. Om te bewijzen dat ze de islam heeft afgezworen heeft verzoekster foto's en video's neergelegd. *In casu* drinkt verzoekster alcohol in bars waar ze danst en heeft ze romantische relaties buiten de huwelijksband. Daarbij schendt ze de basisregels van de islam, zoals moet blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel “*Religious view: Islam prohibits premarital, extramarital relationships*” van Daily Republic (stuk 9), het rapport “*Criminalizing Sexuality: Zina Laws as Violence Against Women in Muslim Contexts*” van maart 2010 (stuk 10), het artikel “*Understanding Islam's Stance on Alcohol*” van Thought van 7 augustus 2019 (stuk 11) en het document “*Prohibition of alcohol in Islam*” van The Sunnah Online (stuk 12), waaruit verzoekster een aantal passages citeert. Gezien het belang van de regels van de islam die door verzoekster niet worden gerespecteerd, kan zij naar eigen zeggen niet zomaar worden beschouwd als een “*niet-praktiserende moslim*”, maar wel als een atheïst.

Wat betreft de problemen met haar familie omwille van haar relaties en levensstijl in België, voert verzoekster aan dat de tegenstrijdigheid tussen het eerste en het tweede gehoor betreffende de wijze waarop haar ex-echtgenoot kennis had genomen van haar relatie, te wijten is aan het feit dat zijzelf pas na 2016 kennis heeft genomen van de betrokkenheid van haar dochter. Verzoekster was immers van mening, zo stelt zij, dat haar ex-echtgenoot de foto's had overgemaakt aan haar familie, maar later bleek dat ook haar dochter hiervoor verantwoordelijk was, hetgeen werd bevestigd door de informatie die verzoekster tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf. Wederom stelt verzoekster dat zij dit had kunnen uitleggen indien zij met deze vermeende tegenstrijdigheid geconfronteerd zou zijn geweest. Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat het medisch getuigschrift van 9 oktober 2019, dat ze ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, niet in tegenspraak is met haar verklaringen. Zij licht toe dat het feit dat haar dochter een buitenechtelijk kind heeft één van de oorzaken van verzoeksters problemen met haar gezin is, en niet de enige oorzaak. Dat verzoekster dit tijdens haar persoonlijke onderhouden niet heeft vermeld, wordt uitgelegd door haar geestelijke gezondheidsproblemen. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar hierover had moeten ondervragen en haar met deze “*tegenstrijdigheid*” had moeten confronteren. De bestreden beslissing moet naar mening van verzoekster dus ten minste nietig worden verklaard om haar op dit punt te kunnen horen. Verzoekster voert voorts aan dat haar dochter, die zelf een buitenechtelijk kind heeft gekregen, de familie heeft ingelicht over verzoeksters buitenechtelijke relatie omdat zij “*eerlijker*” wilde zijn dan haar moeder en het vertrouwen van haar familie wilde terugwinnen zodat ze niet langer afgewezen zou worden. Het was ook een manier om wraak te nemen op verzoekster, die niet accepteert dat haar dochter een relatie heeft met een man die veel ouder is dan zij. Verzoekster voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met het culturele aspect van de zaak. Zelfs al was de echtscheiding de wil van haar ex-echtgenoot en is haar ex-echtgenoot ondertussen ook hertrouwd, zo stelt zij, voelt hij zich beledigd en oneer aangedaan door het feit dat zij met een nieuwe man, zonder getrouwd te zijn, intieme foto's en video's heeft gemaakt. Verzoekster stelt dat zij nooit heeft beweerd dat haar ex-man boos was op haar uit liefde of omdat ze niet meer bij hem wilde zijn. Hij voelde zich beledigd en onteerd door haar gedrag en moraal die in Irak zeer belangrijke waarden zijn. Verzoekster vervolgt haar uiteenzetting, stellende “*Ten vijfde beweert het CGVS dat het onwaarschijnlijk is dat A.(...) (een vrouw met wie de ex-man van verzoekster relaties had in België) video's en foto's van Mevrouw A.(...) J.(...) heeft gemaakt op een*

feestje en in een café, en deze vervolgens naar de ex-man van Mevrouw A.(...) J.(...) heeft gestuurd (bestreden beslissing, p. 7). Het CGVS legt niet uit waarom deze verklaring met geloofwaardig is. Bovendien zou het vreemd zijn geweest als Mevrouw A.(...) J.(...) een bewijs had kunnen leveren dat A.(...) deze foto's en video's naar haar ex-man had gestuurd. Als verzoekster dergelijk bewijsmateriaal had neergelegd, zou het CGVS zeker hebben betoogd dat het een inscenering was. Ten slotte zijn de video's en foto's die A.(...) heeft gestuurd niet de video's en foto's die Mevrouw A.(...) J.(...) heeft neergelegd ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Het zijn video's en foto's die A.(...) met haar eigen mobiele telefoon heeft gemaakt. Ze heeft de telefoon van Mevrouw A.(...) J.(...) duidelijk niet gebruikt om ze te sturen." Het argument in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat haar broer haar openlijk met de dood bedreigt, omdat dit haar zou waarschuwen voor het gevaar en het mogelijk zou maken om beschermende maatregelen te nemen, is volgens verzoekster een totaal subjectieve interpretatie van het Commissariaat-generaal. Zij voert aan dat het hebben van relaties buiten het huwelijk een ernstige schending van de regels van de islam is en argumenteert: "Het CGVS kan niet zeggen dat er maar één manier is om in zo'n geval te reageren, en dat als de broer van Mevrouw A.(...) J.(...) echt had geleerd dat zijn zus een buitenechtelijke relatie had, hij haar noodzakelijkerwijs nietopenlijk zou hebben bedreigd." Over de wijze waarop zij de dreigementen van haar broer heeft ontvangen, licht verzoekster het volgende toe: "Mevrouw A.(...) J.(...) heeft het nummer van haar broer geblokkeerd, waardoor hij niet in staat is om dreigende berichten rechtstreeks naar haar te sturen. De moeder van Mevrouw A.(...) J.(...) stuurde deze dreigende berichten naar haar dochter (via haar vriend A.(...) K.(...)), juist om haar te waarschuwen voor het gevaar. De moeder van Mevrouw A.(...) J.(...) had het telefoonnummer van A.(...) K.(...), want toen ze in 2017 op bezoek kwam bij Mevrouw A.(...) J.(...), ontmoette ze A.(...) K.(...). De dreigende spraakberichten werden naar de telefoon van A.(...) K.(...) gestuurd omdat Mevrouw A.(...) J.(...) op dat moment geen smartphone had." Verzoekster voert voorts nog aan dat het feit dat zij naar school ging en kon werken in Irak, en het feit dat haar zus foto's van haar zonder sluier publiceert op Facebook, niet betekent dat haar familie zou accepteren dat ze relaties buiten het huwelijk heeft en dat ze alcohol drinkt op feestjes. Het verbod op buitenechtelijke relaties en het verbod op alcoholconsumptie zijn primordiale regels van de Islam en het niet naleven van deze regels ondermijnt de eer van de familie, aldus verzoekster, die ter staving van haar betoog verwijst naar de UNHCR Guidelines over eengerelateerd geweld, die zij in haar middel uitvoerig citeert.

Verzoeker wijst er daarnaast op dat zij al bijna vijf jaar is België is. Sinds haar aankomst heeft ze zich volledig geconformeerd aan het westerse leven. Ze draagt de sluier niet en ze kleeft zich op een westerse manier. Ze drinkt alcohol, gaat naar feestjes en heeft relaties met mannen zonder getrouwd te zijn. Als ze terugkeert naar Irak, zal ze dan ook noodzakelijkerwijs als verwesterd worden beschouwd. Aangezien verwesterde mensen een risicoprofiel hebben, zoals moet blijken uit het door verzoekster aangehaalde EASO rapport "Iraq : Individus pris pour cible" van maart 2019, meent verzoekster dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

Tot slot gaat verzoekster in op de door haar neergelegde documenten. Het document over de verstoting door de stam vormt volgens verzoekster op zijn minst een begin van bewijs waarmee het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening moet houden. Bovendien is dit document onvermijdelijk niet geschreven door de stam om haar te helpen bij haar verzoek om internationale bescherming, maar om het Iraakse volk te waarschuwen dat ze ontferd is vanwege de schade die ze heeft toegebracht aan de eer van haar stam. Wat het door verzoekster neergelegde Iraakse politieverlag betreft, stelt zij dat de redenering van de commissaris-generaal dat documenten enkel bewijswaarde hebben wanneer zij een geloofwaardig relaas ondersteunen en het argument dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, stereotiep zijn en worden herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen. De aangiftes bij de politie van Bassenge en Luik in 2016, 2017 met betrekking tot de audiofragmenten en dreigberichten van haar familie vormen volgens verzoekster minstens een begin van bewijs waarmee het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening moet houden.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, beweert verzoekster dat zij zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst er vooreerst op dat zij een alleenstaande vrouw is die geen beroep kan doen op een (familiaal) netwerk. Ze werd immers verstoten door haar familie (waaronder haar broer en ooms) en zal dus niet op hen kunnen rekenen als ze terugkeert naar Irak. Wat haar vriendin I. betreft, zal haar man weigeren om verzoekster te helpen vanwege haar levensstijl in België.

Het Commissariaat-generaal kan naar mening van verzoekster ook niet beweren dat zij in het geval van terugkeer naar Bagdad zal kunnen rekenen op de onvoorwaardelijke steun van een persoon die ze al vijf jaar niet meer heeft gezien en die geen familielid is. Wat betreft het feit dat zij een zelfstandige vrouw zou zijn, wijst verzoekster er nog op dat er rekening mee moet worden gehouden dat haar geestelijke gezondheid sinds haar aankomst in België aanzienlijk is verslechterd. Ze stelt dat zij niet sterk genoeg is om voor zichzelf te zorgen in Bagdad. Haar gezondheidstoestand is volgens verzoekster een persoonlijke omstandigheid die haar kwetsbaarder maakt en het risico verhoogt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre dienaangaande in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar het gegeven dat u een alleenstaande vrouw bent met psychische problemen en u niet in Irak hebt om u te helpen (CGVS III, p. 19), moet worden opgemerkt dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4. §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet”*, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal niet heeft beoordeeld of zij subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) kon krijgen en wijst zij erop dat deze Raad al subsidiaire bescherming heeft toegekend aan een persoon uit Bagdad die, net zoals zijzelf, ernstige geestelijke problemen had (RvV nr. 206.527 van 5 juli 2018). Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat zij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in haar hoofdteermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat ze bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Verzoekster meent dat Bagdad regelmatig wordt getroffen door aanvallen van IS en beheerst wordt door sjiiitische milities. In haar middel citeert verzoekster enkele persartikels waaruit blijkt dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen. Voorts leidt verzoekster uit de bestreden beslissing af dat de sjiiitische milities ook verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld. Deze sjiiitische milities zijn gewapend en worden betaald en gesteund door de Iraakse regering. Als gevolg zijn burgers nog steeds massaal getroffen door het geweld dat zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt. Een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Verenigde Naties, waarin onder meer wordt gesteld dat het aantal werkelijke burgerslachtoffers hoger is dan het geregistreerde aantal (*Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May - 31 October 2015*) toont volgens verzoekster de onveiligheid in heel Bagdad aan. Bovendien dient bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad volgens verzoekster niet alleen rekening te worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers maar ook met de impact van het geweld op het dagelijkse leven. Verzoekster voert in dit verband aan dat sinds begin oktober 2019 gewelddadige demonstraties plaatsvinden vanwege de vreselijke socio-economische omstandigheden. Onder verwijzing naar een aantal persartikels stelt verzoekster dat tijdens deze demonstraties in slechts 24 uur negen mensen werden gedood en er thans een uitgaansverbod van kracht is. De door haar bijgebrachte informatie toont volgens verzoekster aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad volatiel is. Zij besluit dat er in Bagdad actueel wel degelijk sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, of minstens een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te ondergaan in zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een medisch attest van psychiater A.A. van 20 februari 2019, een medisch attest van psychiater A.A. van 18 oktober 2018, een (onleesbaar) medisch attest van psychiater A.A. van 6 april 2018, een attest van psychologische follow-up dd. 21 februari 2019, een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen dd. 21 maart 2019, de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16 april 2019 aangaande het verzoek op basis van artikel 9ter, het artikel *“Religious view: Islam prohibits premarital, extramarital relationships”* van Daily Republic, een uittreksel uit het rapport *“Criminalizing Sexuality: Zina Laws as Violence Against Women in Muslim Contexts”* van maart 2010, het artikel *“Understanding Islam's Stance on Alcohol”* van Thought van 7 augustus 2019, het document *“Prohibition of alcohol in Islam”* van The Sunnah Online, een uittreksel uit *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van 31 mei 2012, een uittreksel uit het EASO Rapport d'information sur les pays d'origine *“Iraq : Individus pris pour cible”* van maart 2019 en een e-mail dd. 22 augustus 2019 van verzoeksters advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Nieuwe elementen

Op 8 december 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter

kennis worden gebracht: UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019, EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019, EASO COI Report Iraq – Security Situation van maart 2019 en de COI Focus Irak: Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door haar aangehaalde problemen in Irak met sjiiitische milities en evenmin geloof kan gehecht worden aan de door haar voorgehouden verkrachting daar (1) de door haar aangehaalde problemen voornamelijk een gevolg zijn van de problemen die haar ex-man in Irak gekend zou hebben en de vaststelling dat haar ex-man op 16 oktober 2017 afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming in België en hij via de IOM vrijwillig besloot terug te keren naar Irak in grote mate de ernst van de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van sjiiitische milities relativeert én tevens doet twifelen aan de geloofwaardigheid van haar eigen voorgehouden problemen in dit kader, (2) de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze verder wordt ondermijnd doordat zij in eerste instantie beweerde dat haar belagers bij de inval in haar huis in 2008, D.M. en M.K., die haar zouden hebben aangerand, tot Al-Qaeda behoorden terwijl zij later aangeeft dat zij tot een sjiiitische militie behoorden, hetgeen onaanvaardbaar is aangezien beide groeperingen lijnrecht tegenover elkaar staan, (3) zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze haar op het politiekantoor in 2015 weigerden een kopie te geven van haar aangifte over haar verkrachting van 2008, zij M.K. naast de officier zag zitten en daardoor begreep waarom ze weigerden de documenten te geven, terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij wél een kopie van haar documenten heeft gekregen, ondanks het feit dat M.K. naast de officier in kwestie zat, (4) zij aangaf dat zij na het incident van 2008 een aangifte deed bij de politie over de aanval en verkrachting, terwijl haar ex-man beweert dat zij de politie toen niet ingelicht had over haar verkrachting en (5) zij weinig tot niets kan zeggen over de ontvoering en vrijlating van haar ex-man in 2015, nochtans feiten die onderling verband houden en gelinkt zijn met de door haar beweerde verkrachting kort nadien, zij zelf ook geen navraag heeft gedaan bij haar ex-man over zijn ontvoering, hoewel haar ex-man een tijdje bij haar in België logeerde en de gezamenlijke vluchtredenen onvermijdelijk besproken moeten zijn geworden, en dit gebrek aan initiatief wijst op een gebrek aan interesse in haar eigen situatie en die van haar achtergebleven familieleden én in ernstige mate de door haar ingeroepen vrees voor vervolging relativeert, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij intussen, hier in België, de islam is afgefallen en zij momenteel geen religie meer heeft, eigenlijk zelfs enige interesse heeft in het christendom, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die zij met haar familie gekend zou hebben omdat zij de islam afgefallen zou zijn, omdat (a) zij er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop zij ongeveer de islam besloot af te vallen en zij hieromtrent tijdens één en hetzelfde persoonlijk onderhoud drie verschillende momenten aanhaalt, (b) zij in het kader van haar asielprocedure nooit eerder melding heeft gemaakt van het feit dat zij zich reeds sinds 1991 niet meer als moslima zou beschouwen, niettegenstaande zij daartoe ruimschoots de mogelijkheid had, hetgeen in grote mate de ernst van de door haar voorgehouden vrees relativeert en tevens in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar geloofsafval, (c) geen geloof kan worden gehecht aan de gewapende aanval en de verkrachting waarvan zij in 2008 het slachtoffer was geworden zodat het evenmin als geloofwaardig kan worden beschouwd dat zij (mede) omwille van deze reden de islam zou hebben afgezworen, (d) het hoogst bevreemdend is dat zij aangeeft zich te willen bekeren tot het christendom, maar zij zelf geen moeite gedaan heeft om zich te verdiepen in het christendom of om verdere stappen te zetten richting onderricht en eventueel een bekering, en haar interesse in het christendom dan ook allesbehalve serieus te noemen valt, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden religieuze identiteit en (e) de door haar voorgelegde foto's en video's van haar vrijere levensstijl in België geenszins een bewijs vormen voor haar bewering de islam volledig te zijn afgefallen en de intentie te hebben om zich te bekeren tot het christendom, en de levensstijl die zij hier in België zou hebben hoogstens aantoont dat zij mogelijks een niet-praktiserende moslim is en een vrijere/minder strikte interpretatie van de islam naleeft, hetgeen echter geenszins gelijkgesteld kan worden aan het volledig afzweren van de islam, (iii) niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij ondertussen een probleem heeft met haar ex-man en haar familie in Irak omdat zij hier in België een niet-religieuze levensstijl zou hebben en zij relaties met andere mannen gehad zou hebben daar (I) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de wijze en het tijdstip waarop haar ex-man haar nieuwe relatie te weten kwam, alsook over het feit of haar ex-man dan wel haar dochter en diens vriend de foto's van haar relatie had doorgestuurd naar haar familie in Irak, (II) de door haar afgelegde verklaringen op het GCVS, namelijk dat haar problemen met haar familie een gevolg zijn van de relaties die zij in België gehad zou hebben met andere mannen en haar vrije levensstijl, niet overeenstemmen met de inhoud van het door haar voorgelegde medische attest van 9 oktober 2019, waaruit blijkt dat zij

bij haar psychiater klaarblijkelijk verklaarde dat haar problemen met haar familie een gevolg zijn van het gegeven dat haar eigen dochter een buitenechtelijk kind heeft gekregen, wat zij bij het CGVS nooit eerder als een reden voor haar familieproblemen heeft opgegeven, (III) zij aangeeft dat haar familie door haar dochter en haar vriend op de hoogte gebracht werd van haar relaties doch, door samen met haar vriend de familie op de hoogte te brengen van verzoeksters buitenechtelijke relatie, zou haar dochter haar eigen relatie - die evenmin door de familie aanvaard zou worden - aan de familie kenbaar hebben gemaakt en riskeerde zij zelf op zijn minst ernstige problemen te krijgen met de familie, zodat het dan ook weinig aannemelijk is dat haar dochter een dermate groot risico zou nemen enkel en alleen om wraak op verzoekster te nemen, (IV) haar bewering dat haar ex-man haar nu viseert en dat hij wraak op haar wil nemen omdat zij niet meer bij hem wou zijn én zij een nieuwe vriend had allesbehalve kan overtuigen aangezien verzoekster en haar ex-man reeds sinds 2013 gescheiden waren, uit haar verklaringen bij de politie van Luik dd. 24 november 2016 blijkt dat de echtscheiding op initiatief van haar ex-man tot stand is gekomen en zij hiernaast bovendien ook verklaarde dat haar ex-man in België gehuwd was met een Marokkaanse of Algerijnse vrouw, en ook haar uitleg dat hij hebbertig zou zijn en dat oosterse mannen nu eenmaal zo zijn weinig meer is dan een blote bewering van harentwege en, in het licht van haar weinig oprechte verklaringen, evenmin kan overtuigen, (V) het eveneens een blote bewering en weinig aannemelijk is dat zij momenteel ook problemen zou hebben met haar familie omdat zij foto's en video's van haar niet-religieuze levensstijl in handen hebben gekregen en haar levensstijl niet zouden accepteren, het zoals reeds werd beargumenteerd geenszins geloofwaardig is dat haar dochter en ex-man deze foto's en video's aan haar familie bezorgd zouden hebben en het een wel zeer vergezochte stelling is en, gelet op haar algemeen gebrek aan geloofwaardigheid, ook allerminst geloofwaardig is dat haar familie hiervan op de hoogte was geraakt omdat een zekere A., een vrouw met wie haar ex-man in België een seksuele relatie gehad zou hebben, foto's en video's van haar gemaakt zou hebben op een feest en in een café en deze doorgestuurd had naar haar ex-man in Irak, en de inhoud van de door haar voorgelegde USB-stick en SD-kaart gewoon een kopie van de inhoud van haar gsm betreft, hetgeen er op wijst dat de door haar voorgelegde foto's en video's enkel persoonlijke foto's en video's zijn, waarvan geenszins vaststaat dat zij verspreid werden en deze foto's en video's bijgevolg geenszins aantonen dat zij hierdoor problemen gekend zou hebben met haar familie, (VI) het weinig aannemelijk is dat haar broer zijn kwalijke intenties openlijk aan haar kenbaar zou maken indien hij haar daadwerkelijk zou willen doden omdat zij haar familie oneer heeft aangedaan en het logischer zijn dat haar broer en familie haar onder valse voorwendselen naar Irak (of een andere plaats) zouden lokken en haar daar dan zouden vermoorden zonder dat zij het zou verwachten, (VII) het, gelet op verzoeksters verklaringen dat haar relatie met A.K. een van de redenen was voor de door haar voorgehouden problemen met haar familie, hoogst eigenaardig is dat verzoeksters moeder de contactgegevens van haar vriend A.K. in haar bezit zou hebben en hem de dreigberichten van verzoeksters broer zou kunnen doorsturen daar redelijkerwijze kan verwacht worden dat, zelfs als haar moeder deze berichten zou willen doorsturen, zij deze berichten rechtstreeks naar verzoekster zou doorsturen en geen contact zou (kunnen) hebben met A.K. en (VIII) het CGVS dient vast te stellen dat haar familie niet zo streng en conservatief is als zij zelf tracht voor te houden aangezien verzoekster naar school is kunnen gaan, zij haar middelbare studies zelfs heeft kunnen afronden en zij in Irak als vrouw kon werken in de aan- en verkoop van huizen, hetgeen aantoonde dat haar familie, naar Iraakse normen, geenszins conservatief was, en ook het feit dat haar zus D. publiekelijk verschillende foto's van haarzelf zonder hoofddoek op Facebook post en haar broer daar klaarblijkelijk geen problemen mee heeft aangezien hij hier op een amicale en hartelijke manier op reageert er andermaal op wijst dat haar familie minder conservatief is dan zij zelf tracht voor te houden, (iv) het bestaan van op islamitische normen en waarden gebaseerde beperkingen, die de geldende (gewoonte)regels in Irak uitmaken, niet volstaat om te besluiten tot een schending van fundamentele rechten in haar hoofd indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, zij op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat zij in haar land van herkomst als verwesterd persoon zou worden aanzien, of dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van haar kan worden verwacht, laat staan dat haar fundamentele rechten zouden worden geschonden daar zij niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk is om zich in haar land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen, (v) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar familie zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij als gescheiden en alleenstaande vrouw in Irak geen beroep kan doen op een (familiaal) netwerk, uit haar verklaringen ook blijkt dat zij van 30 mei 2015 tot aan haar vertrek uit Irak op 11 augustus 2015 bij haar vriendin I. in Bagdad kon verblijven, waarbij het gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met haar familie, evenmin geloofwaardig is dat haar familie I. en haar man zou hebben ingelicht van haar levensstijl in België en het CGVS bovendien dient te concluderen dat zij een zelfstandige vrouw is – zij had na het overlijden van haar vader in Irak een eigen business en hield zich bezig met het aan- en verkopen van huizen, zij is Irak op eigen initiatief ontvlucht, reisde zelfstandig

naar België en heeft hier ondertussen zelf een leven opgebouwd – en dan ook mag worden aangenomen dat verzoekster, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar haar land van herkomst haar leven kan verderzetten en in haar onderhoud kan voorzien, (vi) het document over de verstoting door haar stam enkel een kopie en geen origineel stuk betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document niet kan worden nagegaan, een dergelijk document door om het even wie, waar en wanneer kan zijn opgemaakt en aldus weinig bewijswaarde draagt en het ook merkwaardig is dat haar stam open en bloot zou attesteren dat zij wordt verstoten en haar met een dergelijk attest, in het kader van haar verzoek, van dienst zou willen zijn, (vii) het Irakees politieverlag enkel het vermogen heeft om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten en op zichzelf dan ook niet volstaat om de geloofwaardigheid van haar beweringen te herstellen, temeer er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten zeer gering is, (viii) de aangiftes die zij in 2016 en 2017 deed bij de politie van Bassenge en Luik enkel een bewijs zijn van het feit dat zij bij de politie van Bassenge en Luik verklaringen is gaan afleggen maar geen bewijs zijn voor de waarachtigheid van de in de aangiftes door haarzelf vermelde feiten vermits het enkel gaat om verklaringen die zij op haar eigen initiatief bij de politie is gaan afleggen, zonder dat deze verklaringen verder onderzocht werden op hun toedracht en/of waarachtigheid, (ix) de dreigberichten hoogstens kunnen aantonen dat zij dergelijke berichten ontvangen hebt, maar geenszins een bewijs vormen van de erin vermelde feiten of de beweerd opsteller van de dreigementen aangezien dergelijke berichten makkelijk geësceneerd kunnen worden en allerm minst aantonen waar, door wie, in welke omstandigheden of met welke intenties ze opgesteld of verstuurd werden, (x) ook de voorgelegde psychiatrische attesten niet volstaan om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan te tonen aangezien de psychiater niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de achterliggende feiten zich hebben voorgedaan omdat hij afhankelijk is van de gezegden van zijn patiënt, de vermelde symptomen eventueel een verklaring kunnen vormen voor kleine tegenstrijdigheden in de chronologie, maar geenszins een verklaring kunnen vormen voor de vrijwillige terugkeer van verzoeksters ex-man naar Irak of de flagrante tegenstrijdigheden en anomalieën betreffende haar relaas, en de door haar aangehaalde medische problemen bovendien niet kunnen volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen en zij zich voor de beoordeling van haar medische problemen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, (xi) de overige door haar neergelegde documenten enkel haar identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling aantonen, elementen die niet in twijfel worden getrokken en (xii) een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter op basis van haar aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoelt door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij evenmin het bewijs heeft geleverd dat zij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in haar hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. In het verzoekschrift gaat verzoekster vooreerst in op haar mentale gezondheidstoestand. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande vooreerst het volgende overwogen: *“Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Hoewel er tijdens de twee onderhoudsop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dd. 1 augustus 2018 en 14 november 2019, via uw advocaat kenbaar werd gemaakt dat u ernstige psychische problemen heeft, vormde dit geen enkel probleem om de gesprekken door te laten gaan en volgens het standaard procedureverloop af te werken. Tijdens de persoonlijk onderhoud werd er echter wel rekening gehouden met uw psychische problemen en werd er expliciet gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en af te ronden, waarop u positief antwoordde. Ook werd u de kans geboden om op eender welk moment aan te geven mocht er een probleem zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zoverre verzoekster lijkt te menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening hield met haar procedurele noden, wijst de Raad op artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat inzake bijzondere procedurele noden het volgende bepaalt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”* (de Raad onderlijnt).

De beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoeksters procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

De door verzoekster voorgelegde psycho-medische attesten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien correct beoordeeld als volgt: *“Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgehouden medische en psychische toestand - u zou zich in een depressieve toestand bevinden met chronische posttraumatische stress - en het medische attest dat u in dit kader voorlegt. Er dient hier bij opgemerkt te worden dat de oor u voorgelegde psychiatrische attesten niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan te tonen, uit het voorgaande blijkt immers dat aan uw verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. De door u voorgelegde psychiatrische attesten volstaan niet om uw problemen aan te tonen, een dergelijk medisch attest vormt immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vermelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen of letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.*

Dat u symptomen vertoont van een depressie en van chronische posttraumatische stress, zoals het door u voorgelegde medisch attest stelt, zou eventueel een verklaring kunnen vormen voor de kleine tegenstrijdigheden in de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen maar kan geenszins een verklaring vormen voor de vrijwillige terugkeer van uw ex-man naar Irak of de flagrante tegenstrijdigheden en anomalieën met betrekking tot uw eigenlijke aanvraag.

De door u aangehaalde medische problemen kunnen bovendien niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen aan zich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.” Gelet op deze motivering, kan verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de analyse van haar verklaringen op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand.

In zoverre verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal betwist waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een psychiater nooit met zekerheid de oorzaken van iemand psychische problemen kan vaststellen en de door haar voorgelegde medische attesten de vervolgingen die zij in Irak zou hebben ondergaan dus niet bewijzen, en zij in dit verband verwijst naar rechtspraak van deze Raad (RvV nr. 99.380 van 21 maart 2013), wijst de Raad er vooreerst op dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis en op eigen merites dient te worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er om internationale bescherming. Een (psycho-)medisch document kan inderdaad een belangrijk stuk zijn ter ondersteuning van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dient grondig te worden onderzocht. De Raad merkt hierbij echter op dat een psychologisch/psychiatrisch rapport niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Aangezien de door verzoeksters neergelegde medische attesten uitgaan van haar verklaringen ter zake en de door haar aangehaalde gebeurtenissen uit 2008 en 2015, die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst in augustus 2015 te verlaten, door de Raad reeds in voormeld arrest nr. 224 337 van 29 juli 2019 ongeloofwaardig werden bevonden, zoals blijkt uit hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.7., kunnen de door verzoekster bijgebrachte medische attesten dan ook niet aangenomen worden als bewijs van de problemen die zij in Irak zou hebben gekend. Dat verzoekster kampt met psychische problemen wordt op zich niet betwist. Echter, aangezien verzoeksters psychologische problemen evenzeer kunnen ontstaan zijn uit andere gebeurtenissen die zij mogelijks als negatief heeft ervaren, waaronder de door haar voorgehouden problemen met haar ex-man en haar familie zoals overigens ook in de verschillende medische verslagen wordt geattesteerd, kan een loutere verwijzing naar de door haar bijgebrachte psychologische/psychiatrische attesten niet volstaan om de

geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen en aannemelijk te maken dat haar klachten voortvloeien uit de bedreigingen en de verkrachting waarvan zij in Irak het slachtoffer zou zijn geweest.

Waar verzoekster onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest “*I. t. Zweden*”, nr. 61204/09 van 5 september 2013, het arrest “*R.J. tegen Frankrijk*”, nr. 10466/11 van 19 september 2013, het arrest *R.C. t. Zweden*, nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest “*Mo.M. t. Frankrijk*”, nr. 18372/10 van 18 april 2013, nog betoogt dat de door haar ingediende medische attesten belangrijke documenten zijn die niet systematisch door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen worden verworpen, wijst de Raad er vooreerst op dat genoemde arresten betrekking hebben op asielzoekers die sporen van foltering vertonen op hun lichaam en dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt dan de zaken in voornoemde arresten. Verzoekster gaat er in deze bovendien aan voorbij dat het EHRM steeds voorop stelt dat de bewijslast bij de verzoek(st)er ligt en voorts wordt het belang van een causaal verband benadrukt, wat inhoudt dat verzoeksters verklaringen al geloofwaardig zijn. Nergens uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof kan blijken dat een ongeloofwaardig asielrelaas louter kan verholpen worden op basis van een medisch getuigschrift.

Voorts wijst de Raad erop dat in hoger aangehaald arrest nr. 224 337 van 29 juli 2019 reeds werd geoordeeld als volgt: “(...) 2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van dr. A. A. van 18 oktober 2018 (...)”

2.5.1. In zijn beslissing overweegt de commissaris-generaal dat er tijdens het persoonlijk onderhoud melding werd gemaakt van ernstige psychische problemen. Nochtans bleek er geen probleem te zijn om het onderzoek door te laten gaan volgens het standaard procedureverloop. (...)

Inzake de voorgehouden medische en psychische toestand van verzoekster stelt de commissaris-generaal vast dat het psychiatrische attest niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de achterliggende feiten zich hebben voorgedaan omdat hij afhankelijk is van de gezegden van zijn patiënt. De symptomen kunnen volgens de commissaris-generaal een verklaring vormen voor kleine tegenstrijdigheden in de chronologie, maar kunnen geenszins een verklaring vormen voor de terugkeer van verzoeksters ex-man of de flagrante tegenstrijdigheden betreffende haar relaas. (...)

2.5.5. Met betrekking tot haar psychische toestand blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 1 augustus 2008 een aantal medische stukken neerlegde (AD, stuk 22, Documenten, medicatievoorschrift 23 juli 2018, Medisch attest psychiater 6 april 2018) waaruit blijkt dat zij zou lijden aan een “*Etat anxiodépressif majeur chronique réactionnel*” en een “*Etat de stress post-traumatique chronique*” waarvoor ze een medicamenteuze behandeling kreeg met een antidepressivum en een angstremmer. Bij de antecedenten worden onder andere geheugenstoornissen en concentratiemoeilijkheden vermeld.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een identiek medisch attest van de psychiater toe, dat ditmaal gedateerd is op 18 oktober 2018 (Verzoekschrift, bijlage 3). De commissaris-generaal kon onmogelijk rekening houden met dit tweede medisch attest van 18 oktober 2018 dat twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld. Aangezien dit attest volledig identiek is aan het eerder neergelegde attest, werpt het geen nieuw licht op de overwegingen van de commissaris-generaal, noch op de beoordeling van de mogelijkheid voor verzoekster om op een deugdelijke wijze haar asielrelaas naar voor te brengen.

2.5.6. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor geen melding maakte van psychische problemen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016). Bij aanvang van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde de raadvrouw van verzoekster dat zij “*ernstige psyproblemen*” heeft (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS II, 1 augustus 2018, p. 2) en legde zij het hierboven besproken attest van de psychiater neer.

2.5.7. De Raad stelt vast dat uit de verslagen, die werden opgesteld in het kader van een medische regularisatie-aanvraag, niet kan worden opgemaakt dat verzoekster niet in staat zou zijn om op een coherente manier haar asielrelaas naar voor te brengen. Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij de commissaris-generaal verwijt de ‘opmerkingen’ van professionals in de geestelijke gezondheidszorg naast zich neer te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoekster na de neerlegging van de attesten het volgende werd gevraagd: “*Voelt u zich vandaag goed om het interview te doen ?*”, waarop verzoekster uitdrukkelijk bevestigend antwoordde. Uit het geheel van haar verklaringen kan niet worden opgemaakt dat zij te lijden zou hebben gehad onder geheugenstoornissen of concentratiemoeilijkheden. In haar middel duidt verzoekster niet aan welke overwegingen uit de motivering van de bestreden beslissing gestoeld zouden zijn op de verklaringen van verzoekster waarbij zij concentratiestoornissen of geheugenproblemen kan inroepen als rechtvaardiging voor de vaststellingen van de commissaris-generaal.”

De thans als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde psycho-medische documenten kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. De medische getuigschriften dd. 6 april 2018 en 18 oktober 2018 werden reeds beoordeeld in voormeld arrest van 29 juli 2019. Het medisch attest dd. 20 februari 2019 heeft dezelfde strekking en voegt enkel toe dat verzoeksters problemen met haar familie in Irak voornamelijk het gevolg zijn van het gegeven dat haar dochter in november 2018 een buitenechtelijk kind heeft gekregen, alsook dat zij geen contact heeft met 3 van haar 4 kinderen en dat haar ex-echtgenoot haar in Irak verblijvende zoon heeft verboden om haar te contacteren. Ook uit het attest van psychologische follow-up dd. 21 februari 2019, dat overigens volledig uitgaat van verzoeksters eigen verklaringen omtrent de redenen die haar ertoe zouden hebben gebracht Irak te verlaten en de problemen die zij thans zou kennen met haar ex-echtgenoot en haar familie in Irak, kan niet blijken dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Hoewel in het verslag gewag wordt gemaakt van storingen in het korte termijngeheugen (consolidatie/recuperatie) als gevolg van aanhoudende stress, herhaalt de Raad nogmaals dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen niet kan worden opgemaakt dat zij tijdens de persoonlijke onderhouden te lijden zou hebben gehad onder geheugenstoornissen of concentratiemoeilijkheden, noch dat zij ten gevolge van medicatie moeilijkheden zou gehad hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren, noch dat haar oriëntatie in tijd, ruimte en plaats abnormaal zou zijn geweest waardoor een normaal verloop van een persoonlijk onderhoud zou verstoord worden. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze verzoeksters manifest tegenstrijdige verklaringen over de daders die haar zouden hebben aangerand, in het bijzonder tot welke groeperingen en/of religieuze strekking en/of militie zij behoorden, en over het feit of zij in 2015 op het politiekantoor al dan niet een kopie heeft gekregen van haar aangifte over haar verkrachting in 2008, zouden kunnen worden verklaard door het tijdsverloop sinds deze gebeurtenissen, concentratiemoeilijkheden of problemen met het korte termijngeheugen.

2.7. De door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen uit 2008 en 2015, die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst in augustus 2015 te verlaten, werden door de Raad in voormeld arrest nr. 224 337 van 29 juli 2019 bovendien reeds ongeloofwaardig bevonden. Er wordt dienaangaande in genoemd arrest gemotiveerd als volgt: *“(…) Met betrekking tot het relaas van verzoekster stelde de commissaris-generaal vast dat de door haar aangehaalde problemen van bedreiging en verkrachting door militieleden een gevolg zijn van de problemen van haar ex-echtgenoot, die gevisieerd zou worden door zijn sjiitische collega en diens schoonbroer. De commissaris-generaal stelt evenwel vast dat de ex-echtgenoot van verzoekster, die ook een asielaanvraag had ingediend in 2017, afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming en via de IOM vrijwillig terugkeerde naar Irak. Deze vaststelling doet volgens de commissaris-generaal twifelen aan de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekster.*

Tevens stelde de commissaris-generaal een aantal tegenstrijdigheden vast. Zo blijkt er een grote discrepantie te bestaan tussen haar initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij stelde dat haar huis in 2008 werd binnengevallen door Al-Qaeda-leden terwijl verzoekster later beweerde dat haar belagers tot de sjiitische milities behoorden, hetgeen onaanvaardbaar is aangezien beide groeperingen lijnrecht tegenover elkaar staan.

Voorts verklaarde verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat men weigerde haar een kopie te geven van de aangifte van haar verkrachting in 2008, terwijl zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat zij wel een kopie van de documenten had gekregen. De commissaris-generaal stelde ook een discrepantie vast tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar ex-echtgenoot betreffende de aangifte bij de politie na de verkrachting in 2008. Aangezien deze verkrachting een dermate schokkende gebeurtenis is, mag worden verwacht dat verzoekster en haar ex-echtgenoot daarover gelijklopende verklaringen afleggen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster weinig kan vertellen over de ontvoering en de vrijlating van haar ex-man in 2015 hoewel deze feiten nauw verbonden zijn met haar relaas. Verzoekster bleek immers, zo wordt in de beslissing vermeld, niet te weten wie verantwoordelijk was voor de ontvoering, noch waarom haar ex-man ontvoerd werd. Bovendien bleek verzoekster hierover geen enkele navraag te hebben gedaan, hoewel haar ex-man een tijdje bij haar in België logeerde en de asielredenen onvermijdelijk besproken moeten zijn geworden.

Op grond van het geheel van zijn overwegingen trekt de commissaris-generaal de problemen van verzoekster en haar verkrachting in twijfel. (...)

Wat de door verzoekster neergelegde documenten betreft, besluit de commissaris-generaal dat de bewijswaarde ervan gering is. Naar aanleiding van de aangiftes die verzoekster deed in 2016 en 2017 van bedreigingen door haar ex-man en haar eigen familie wordt door de commissaris-generaal gesteld dat het om aangiftes van verzoekster zelf gaat die zij op eigen initiatief heeft gedaan. (...)

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar ex-man, bij wie ze zelfs na haar echtscheiding nog woonde, door Asa'eb Ahl al Haq in 2015 werd ontvoerd. Tevens verklaarde verzoekster dat zij in 2008 thuis door leden van Al-Qaeda zou zijn verkracht (AD, stuk 25, Vragenlijst CGVS, 23 februari 2016, vraag 5). (...)

2.5.8. Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat haar problemen in de eerste plaats verband houden met de problemen die haar ex-echtgenoot zou hebben gekend met zijn collega's D. A. M. en M. K., die tot een sjiiitische militie zouden behoren.

Blijkens het administratief dossier vroeg de ex-echtgenoot van verzoekster samen met haar zoon via de IOM een vrijwillige terugkeer aan naar Irak (AD, stuk 23, Landeninformatie, REAB-formulier A. en M. A. T., 16 oktober 2017). Zelfs indien verzoekster niet op de hoogte zou zijn van de precieze reden waarom haar ex-echtgenoot is teruggekeerd, houdt deze terugkeer een duidelijke indicatie in dat haar ex-echtgenoot en haar zoon geen internationale bescherming behoeven. Hoewel verzoekster zelf voorhoudt dat de vrijwillige terugkeer van haar ex-echtgenoot niet betekent dat zij geen problemen kende, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat zij haar problemen duidelijk koppelde aan de ontvoeringen van haar ex-echtgenoot in 2008 en 2015 (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016, p. 7; AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2018, p.14). Aan de voorgehouden problemen van verzoekster kan evenwel geen geloof worden gehecht omdat de verklaringen van haar ex-echtgenoot over deze gebeurtenissen in het geheel niet stroken met haar relaas (AD, stuk 23, Landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud A. T. A. A. A., 17 augustus 2016, p. 9-15). Omdat de gebeurtenissen uit 2008 en 2015 niet aannemelijk worden geacht, kan verzoekster op die basis onmogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming."

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen het verweer en de argumentatie herneemt zoals zij heeft uiteengezet in het verzoekschrift waarmee zij op 19 november 2018 bij deze Raad beroep heeft ingediend tegen de (eerste) beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018. Zij brengt hiermee aldus geen elementen of argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde appreciatie door deze Raad van de door haar aangehaalde gebeurtenissen die zich in 2008 en 2015 in Irak zouden hebben voorgedaan.

2.8. De Raad wijst voorts op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest nr. 224 337 van 29 juli 2019, waarin met betrekking tot verzoeksters profiel werd vastgesteld als volgt: "(...) 2.5.9. In haar middel stelt verzoekster dat onvoldoende rekening is gehouden met haar kwetsbaar profiel en met het culturele aspect van de zaak. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadvrouw van verzoekster dat het gaat om een uit de echt gescheiden alleenstaande vrouw die een aantal buitenechtelijke relaties is aangegaan, hetgeen problemen kan opleveren bij een terugkeer naar Irak.

2.5.10. Daargelaten de vraag of de bizarre verklaringen van verzoekster over de intieme foto's en video's van haarzelf en haar partner, die door haar dochter zouden zijn verspreid, steek houden (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, 1 augustus 2018, p. 9-14), staan bepaalde aspecten van haar profiel niet ter discussie.

Verzoekster zou uit de echt gescheiden zijn (AD, stuk 25, Verklaring DVZ, 23 februari 2016, persoonsgegevens). Haar zoon M. en haar dochter M., die haar oorspronkelijk in België vergezelden (AD, stuk 26, bijlage 26), zijn respectievelijk teruggekeerd naar Irak met verzoeksters ex-man (AD, stuk 23, Landeninformatie, REAB-formulier A. en M. A. T., 16 oktober 2017) en vertrokken naar Zweden (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, 1 augustus 2018, p. 6). In België zou verzoekster relaties hebben aangeknoopt met de Irakese mannen K. en S., maar beide relaties zouden zijn stukgelopen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeksters vader in 1981 verdwenen is, dat haar moeder, haar zus en haar meerderjarige zonen in Zweden verblijven, en dat er enkel nog een broer in Bagdad verblijft (AD, stuk 25, Verklaring DVZ, 23 februari 2016, persoonsgegevens + persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden). Verzoekster verklaarde dat zij met haar broer geen contact heeft (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, 1 augustus 2018, p. 5). Het administratief dossier biedt verder geen zicht op het (familiaal) netwerk waarover verzoekster thans nog beschikt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster is een alleenstaande, uit de echt gescheiden vrouw van middelbare leeftijd, die een aantal buitenechtelijke relaties heeft aangegaan. Uit de landeninformatie die verzoekster in haar middel aanhaalt, blijkt dat er mogelijk problemen rijzen in Irak voor vrouwen die sociale, culturele of religieuze normen hebben overschreden. Het administratief dossier en de aanvullende nota van de verwerende partij bevatten geen actuele landeninformatie die toelaat het risico in hoofdte van een individu met een profiel zoals verzoekster te beoordelen.

2.5.11. Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij de bestreden beslissing een onzorgvuldigheid verwijt omdat onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd."

Verzoekster werd vervolgens op 14 november 2019 opnieuw gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd verzoekster vooreerst bevraagd over haar familiaal netwerk. Zij verklaarde, in lijn met haar eerdere verklaringen, dat haar moeder en haar zus in Zweden verblijven. Haar broer, met wie zij naar eigen zeggen geen contact heeft, verblijft in Bagdad. Verzoeksters jongste zoon M. keerde met haar ex-echtgenoot terug naar Irak. Waar zij thans verblijven weet verzoekster niet. Haar twee andere zonen zouden momenteel in Duitsland verblijven, haar dochter M. verblijft in Zweden. Gevraagd of zij momenteel nog familie heeft in Irak, verklaarde verzoekster: *"Ik heb mijn ooms langs vaderszijde en mijn broer en zoon, M.(...)." Met deze ooms heeft verzoekster echter naar eigen zeggen sinds vijf jaar geen contact meer (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14 november 2019, p. 4-6). Daargelaten de ernst van de door verzoekster voorgehouden problemen met haar familie en de oorzaak van deze problemen, kan gelet op deze verklaringen bezwaarlijk zonder meer worden geconcludeerd dat verzoekster als gescheiden en alleenstaande vrouw kan steunen op een familiaal netwerk in geval van een eventuele terugkeer naar Irak. Dat verzoekster blijkens haar verklaringen van 30 mei 2015 tot aan haar vertrek op 11 augustus 2015 bij haar vriendin I. in Bagdad kon verblijven, zoals nog wordt gesteld in de bestreden beslissing, is bovendien een argument waarvan de relevantie de Raad ontgaat voor de beoordeling van het (familiaal) netwerk waarover verzoekster thans nog beschikt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt geargumenteed waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in Irak in 2008 en op 30 mei 2015, welke appreciatie door deze Raad werd bevestigd in hoger aangehaald arrest nr. 224 337 van 29 juli 2019. Dienvolgens kan logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen waar zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet optekenen dat zij op 30 mei 2015, de dag waarop zij thuis werden aangevallen en haar man werd meegenomen, het huis heeft verlaten, nooit meer is teruggekeerd en zij tot haar vertrek uit Irak in augustus 2015 bij haar vriendin I. in Adhamiya heeft verbleven (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 1 augustus 2018, p. 8). Bijgevolg laat ook niets toe te veronderstellen dat deze vriendin, met wie verzoekster blijkens haar verklaringen overigens geen contact meer onderhoudt (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14 november 2019, p. 18), haar bij een terugkeer naar Irak onderdak en/of enige ondersteuning zou willen/kunnen bieden.*

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan verzoeksters bewering als zou haar familie foto's en video's van haar niet-religieuze, westerse levensstijl in handen hebben gekregen en oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen met haar familie omwille van de relaties en levensstijl die zij hier in België zou hebben.

Het is de Raad echter vooreerst niet duidelijk waarom het weinig aannemelijk zou zijn dat verzoeksters broer zijn kwalijke intenties openlijk aan haar kenbaar zou maken indien hij haar daadwerkelijk zou willen doden omdat zij haar familie oneer heeft aangedaan en het logischer zou zijn dat haar broer en familie haar onder valse voorwendselen naar Irak (of een andere plaats) zouden lokken en haar daar dan zouden vermoorden, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoekster kan bovendien worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift betoogt dat het feit dat zij naar school is kunnen gaan, zij haar middelbare studies heeft kunnen afronden en zij in Irak als vrouw kon werken in de aan- en verkoop van huizen, alsook het feit dat haar zus D. publiekelijk verschillende foto's van haarzelf zonder hoofddoek op Facebook post en haar broer daar klaarblijkelijk geen problemen mee heeft aangezien hij hier op een amicale en hartelijke manier op reageert, op zich niet betekent dat haar familie zou accepteren dat zij relaties buiten het huwelijk heeft en dat zij alcohol drinkt op feestjes.

De motivering van de bestreden beslissing doet daarenboven niets af aan het feit dat in voornoemd arrest nr. 224 337 van 29 juli 2019 werd benadrukt dat, daargelaten de vraag of de bizarre verklaringen van verzoekster over de intieme foto's en video's van haarzelf en haar partner, die door haar dochter zouden zijn verspreid, steek houden, bepaalde aspecten van haar profiel niet ter discussie staan.

Zo werden een aantal vaststellingen gedaan omtrent het (gebrek aan een) familiaal netwerk waarop verzoekster kan steunen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en werd er in het bijzonder op gewezen dat verzoekster een alleenstaande, uit de echt gescheiden vrouw van middelbare leeftijd is, die een aantal buitenechtelijke relaties heeft aangegaan, dat uit de landeninformatie die verzoekster in haar middel aanhaalt blijkt dat er mogelijk problemen rijzen in Irak voor vrouwen die sociale, culturele of religieuze normen hebben overschreden en dat het administratief dossier en de aanvullende nota van de verwerende partij geen actuele landeninformatie bevatten die toelaat het risico in hoofde van een individu met een profiel zoals verzoekster te beoordelen. De Raad stelt vast dat dergelijke landeninformatie nog steeds niet werd toegevoegd aan het administratief dossier en het de Raad bijgevolg nog steeds onmogelijk wordt gemaakt om een correcte beoordeling te maken van een eventuele nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster, die thans ook aangeeft atheïst te zijn geworden en benadrukt dat zij er in België een niet-religieuze, westerse levensstijl op nahoudt.

De motivering in de bestreden beslissing waar wordt beargumenteerd dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering de islam te hebben afgezworen en de intentie te hebben om haar te bekeren tot het christendom, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen met haar familie omwille van de relaties en levensstijl die zij hier in België zou hebben zodat ook niet langer kan volgehouden worden dat zij omwille van deze problemen geen contact meer zou hebben met haar familie in Irak en hierdoor ook niet bij hen terecht zou kunnen bij een eventuele terugkeer, (iii) waar kan worden aangenomen dat verzoekster zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij eigen heeft gemaakt, zij echter niet *in concreto* aantoonde dat zij in haar land van herkomst als verwesterd persoon zou worden aanzien of dat het voor haar onmogelijk is om zich in haar land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen en (iv) zij een zelfstandige vrouw is en dan ook mag worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst haar leven kan verderzetten en in haar onderhoud kan voorzien, kan deze gebrekkige samenstelling van het administratief dossier niet toedekken.

De Raad benadrukt nogmaals dat bepaalde belangrijke aspecten van verzoeksters profiel niet ter discussie staan en kan, het voorgaande indachtig, niet anders dan vaststellen dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende werd onderzocht of in hoofde van verzoekster omwille van haar profiel een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS